

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie **B.B.**,
skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 16 grudnia 2025 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 3 kwietnia 2025 r., sygn. akt II AKa 2/25,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze
z dnia 18 lipca 2024 r., sygn. akt II K 28/24,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 18 lipca 2024 r., sygn. akt II K 28/24, B.B. został uznany za winnego tego, że w nocy z 28 na 29 maja 2023 r. w G., przy ul. [...], woj. [...], działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia M.M., wykorzystując fakt, że pokrzywdzony zasypiał i leżał na wznak w łóżku pod kołdrą, wskoczył na łóżko i usiadł na niego okraciem na wysokości bioder, utrudniając pokrzywdzonemu w istotny sposób możliwość obrony i ucieczki, a

następnie przyniesionym do mieszkania nożem ostro zakończonym o długości całkowitej około 27 cm i długości ostrza około 15 cm. biorąc zamach co najmniej dwukrotnie zadał w jego kierunku ciosy, czym spowodował uszkodzenie kołdry, pod którą leżał pokrzywdzony oraz ugodził M.M. w okolice klatki piersiowej oraz w lewą rękę, co spowodowało u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci powierzchownej rany klatki piersiowej zlokalizowanej w okolicy przymostkowej lewej, rany powierzchni grzbietowej ręki lewej zlokalizowanej w okolicy I kości śródreżcza, rany ciętej powierzchni dłoniowej palca ręki lewej oraz rany ciętej palca V ręki lewej, co spowodowało naruszenie czynności narządu ciała na okres poniżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k., czym bezpośrednio zmierzał do pozbawienia życia M.M., lecz zamierzonego celu nie osiągnął, z uwagi na podjęcie przez pokrzywdzonego obrony oraz interwencję M.M., tj. zbrodni z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za którą – na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 1 k.k. oraz art. 60 § 6 pkt 2 k.k. – wymierzono oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

Od tego wyroku apelację wniósł prokurator, zaskarżając go na niekorzyść oskarżonego, w części dotyczącej orzeczenia o karze. Podniósł zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego B.B. polegającą na wymierzeniu oskarżonemu – przy zastosowaniu art. 60 § 1 k.k. oraz art. 60 § 6 pkt 2 k.k. – kary 4 lat pozbawienia wolności, podczas gdy zarówno stopień winy, jak i społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, rodzaj zamiaru z jakim działał oskarżony, cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby przemawiające w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, powinny prowadzić do wymierzenia oskarżonemu surowszej kary, która byłaby współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, a także względów prewencji generalnej i indywidualnej.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 8 lat pozbawienia wolności i utrzymanie wyroku w mocy w pozostałym zakresie.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2025 r., sygn. akt II AKa 2/25, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 8 lat pozbawienia wolności. W pozostałej części utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od tego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego, podnosząc zarzut rażącego naruszenia prawa, mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie naruszenie art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 434 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. poprzez wydanie przez Sąd II instancji orzeczenia reformatoryjnego na niekorzyść oskarżonego, wychodzącego poza granice podniesionego przez prokuratora w apelacji zarzutu rażącej niewspółmierności kary, tj. podwyższenie orzeczonej kary pozbawienia wolności i wymierzenie jej w ramach ustawowego zagrożenia (tj. 8 lat), w sytuacji gdy sąd I instancji zastosował wobec oskarżonego art. 60 § 1 k.k. oraz art. 60 § 6 pkt 2 k.k., a prokurator nie zarzucił w apelacji błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na błędnym przyjęciu wystąpienia przesłanek do nadzwyczajnego złagodzenia kary, a jedynie na podstawie art. 438 pkt. 4 k.p.k. zarzucił rażącą niewspółmierność kary, co umożliwiło Sądowi II instancji jedynie orzekanie w granicach kary nadzwyczajnie złagodzonej określonych w art. 60 § 6 pkt 2 k.k.

Na podstawie tak sformułowanego zarzutu autor kasacji wniósł o uchylenie w całości skarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 434 § 1 k.p.k., sąd odwoławczy może orzec na niekorzyść oskarżonego jedynie wtedy, gdy wniesiono na jego niekorzyść środek odwoławczy, oraz w granicach zaskarżenia, chyba że ustawa nakazuje wydanie orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia, oraz w razie stwierdzenia uchybień podniesionych w środku odwoławczym, chyba że środek odwoławczy nie pochodzi

od oskarżyciela publicznego lub pełnomocnika i nie podniesiono w nim zarzutów albo ustawa nakazuje wydanie orzeczenia niezależnie od podniesionych zarzutów.

Niewątpliwe jest, że w niniejszej sprawie prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść skazanego, podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności kary, który został przez Sąd odwoławczy uwzględniony. W tym kontekście należy podkreślić, że wydanie wyroku reformatoryjnego i zaostrenie kary nie było wynikiem zmiany jakichkolwiek ustaleń faktycznych, lecz dostrzeżeniem uchybień w zakresie prawnokarnego wartościowania okoliczności sprawy rzutujących na wymiar kary przez Sąd I instancji, skutkujących niezasadnym zastosowaniem nadzwyczajnego złagodzenia kary. Warto w tym kontekście zauważyć, że w apelacji prokuratora wprost wskazano, że: „jakkolwiek Sąd Okręgowy dostrzegł wszystkie istotne dla wymiaru kary okoliczności, to nadał tym okolicznością niewystarczającą wagę” (s. 4 apelacji). W postępowaniu odwoławczym chodziło zatem wyłączenie o sferę ocen na płaszczyźnie wymiary kary, nie zaś faktów.

Wbrew temu, co wskazuje się w kasacji, kwestionowanie zasadności skorzystania przez sąd orzekający z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary trafnie zostało ujęte w zarzut rażącej niewspółmierności kary, nie zaś obraży prawa materialnego (art. 60 § 1 k.k.), albowiem określona w tym artykule instytucja dotyczy płaszczyzny wymiaru kary, podobnie jak dyrektywy sądowego jej wymiaru (art. 53 k.k.). Sąd odwoławczy, uznając apelację prokuratora za zasadną, miał zatem podstawy do wydania orzeczenia reformatoryjnego i wymierzenia skazanemu kary w granicach ustawowego zagrożenia przypisanej mu zbrodni, zaś motywy swej decyzji, wskazujące także na błędy Sądu orzekającego, Sąd *ad quem* klarownie przedstawił w części motywacyjnej zaskarżonego wyroku (s. 5-9).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając skazanego.

[WB]

[r.g.]

